

Mravenec

Mravenčí listy

7/2019

Tento měsíc neslaví
nikdo narozeniny

Svátek neslaví nikdo

Ti, kteří se zajímáte o dění kolem sebe si s námi můžete nalistovat v našich Mravenčích listech. Dozvíte se o významných dnech nejen u nás v Česku, ale i ostatních zemích.

<u>2. 7.</u>	Světový den UFO
<u>5. 7.</u>	Mezinárodní den objetí zdarma
<u>6. 7.</u>	Světový den polibku
<u>6. 7.</u>	Světový den Tibetu
<u>9. 7.</u>	Světový den veterinárních lékařů
<u>11. 7.</u>	Světový den populace
<u>14. 7.</u>	Mezinárodní den alternativ ke spalovnám
<u>20. 7.</u>	Mezinárodní den šachu

5. 7. Mezinárodní den objetí zdarma

Mezinárodní den objetí zdarma, který je v angličtině znám pod pojmenováním Free hugs, je dnem kdy se po celém světě lidé na ulici objímají. Tato tradice se začala rozvíjet i u nás v ČR. Tomuto dni dal vzniknout Juan Mann, který při příletu do Sydney na letišti viděl, jak se všichni objímají a vítají se svými blízkými, ale on se neměl s kým obejmout. Vyrobil si transparent s nápisem "Free hugs" (objetí zdarma), postupně k němu začali chodit lidé a objímat ho.

6. 7. Světový den polibku

Světový den polibku připadá na stejný den jako Mezinárodní den objetí a zároveň je druhý v pořadí po sv. Valentýnu svátkem pro zamilované. Polibek je pro nás zdravotně "důležitý", neboť napomáhá ke snížení stresu, říká se, že při

líbání se dokonce spalují kalorie, snižuje vysoký krevní tlak, a navíc je velice příjemný.

11. 7. Světový den populace

Roku 1987 byl na planetě Zemi zaznamenán přesný počet obyvatel a to 5 miliard přesně. Což byl jeden z prvních důvodů vzniku pro Světový den populace, dalšími důvody byly jevy populaci zasahující, například zemětřesení a jiné katastrofy a samozřejmě se tento den věnovaný nám lidem zaměřuje na růst a pokles úmrtnosti, počet zdravých a nemocných lidí a vývojových trendů populace jako celku, tak i jejich dílčích částí.

20. 7. Mezinárodní den šachu

Šach neboli šachy je velmi oblíbená společenská desková hra, určená pro dva hráče. Jako jedna z mála deskových her jsou šachy celosvětově uznávány i jako sport. Pro velkou oblibu šachového sportu byl pro jeho hráče a příznivce ustanoven právě dnešní den jako Mezinárodní den šachu.

Zdroj: centrum.cz svátky

Povídky, tvorba a ostatní očima Mravence

Léto

Zdroj : pixabay a Milan Pulec

Konstantin a Metoděj

V červenci je jeden z nejvýznamnějších českých svátků samozřejmě den upálení Jana Husa. Ale 5.7. se slaví den příchodu slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje.

Spolupatroni Evropy – Cyril a Metoděj (Konstantin a Metoděj) přišli ze Soluně na Velkou Moravu v 9. století. Příchod těchto věrozvěstů na naše tehdejší území je označován z pohledu dějin jako příchod křesťanství a vzdělanosti do českých zemí. Tito Slovanští věrozvěstové vytvořili písmo – hlaholici a prosadili staroslověnštinu jako oficiální jazyk – v té době jako jazyk bohoslužebný.

Svatý Konstantin (zvaný *Filozof*) (řecky *Κωνσταντίνος*, *Konstantinos*) (827, Soluň – 14. 2. 869, Řím) byl mladší z obou bratrů. Patřil k nejvýznamnějším učencům své doby, byl vynikajícím teologem, řečníkem a polyglotem. Působil jako profesor filosofie v Konstantinopoli a úspěšně vedl několik zahraničních nábožensko-politických misí a mnoho teologických disputací. Několik let žil v klášteře společně se svým bratrem. V tomto období začala jejich společná činnost. Mnicem se stal až krátce před svou smrtí v Římě, kde vstoupil do kláštera a přijal řeholní jméno *Cyryl* (místo jména Konstantin) (řecky *Κύριλλος*, *Kyryllos*; latinsky *Cyryllus*), které se stalo v průběhu staletí známějším.

Svatý Metoděj (řecky *Μεθόδιος*, *Methodios*; latinsky *Methodius*) (813, Soluň – 6. 4. 885, Velkomoravská říše) byl starším bratrem

Konstantina. V mládí pracoval jako byzantský státní úředník. Během společného pobytu v klášteře s Konstantinem se stal patrně jeho nejbližším spolupracovníkem, se kterým se pak účastnil zahraničních cest ve službách Byzance. Po Konstantinově smrti se ujal vedení velkomoravské misie a završil jejich společné dílo, které hájil až do své smrti. Jedním z jeho největších úspěchů bylo zřízení moravsko-panonské arcidiecéze, v níž se stal prvním arcibiskupem.

Mistr Jan Hus

Mistr **Jan Hus** (kolem roku 1370 Husinec – 6. 7. 1415 Kostnice) byl římskokatolický kněz, český středověký náboženský myslitel, vysokoškolský pedagog, reformátor a kazatel. Hus byl, po Johnu Wycliffovi, jehož myšlenkami a argumentací byl inspirován, jedním z prvních reformátorů církve, který téměř o jedno století předběhl své následovníky reformátory Luthera, Bezu, Kalvína a Zwingliho.

Od roku 1398 vyučoval na pražské univerzitě a v letech 1409–1410 byl jejím rektorem. Ve svých náboženských

pracích kritizoval mravní úpadek, v němž se ocitla katolická církev. Katolická církev ho označila za kacíře, jeho učení za herezi a exkomunikovala jej (1411). Římský král Zikmund Lucemburský mu zaručil bezpečný příchod na kostnický koncil, ale ten nedodržel. V Kostnici byl Jan Hus odsouzen jako kacíř, a následně byl vydán světské moci k upálení na hranici, když odmítl odvolat své učení.

V roce 1999 prohlásil papež Jan Pavel II., že lituje kruté smrti Jana Husa i následných obětí a rozdělení v českém národě a vyzval k usmíření a historickému hodnocení jeho osobnosti bez předsudků. Přes obecně rozšířené mínění však Jana Husa explicitně za reformátora církve neprohlásil, pouze konstatoval, že tzv. „Husovská komise“ byla založena s cílem přesněji stanovit místo, které Jan Hus zaujímá mezi těmi, kteří usilovali o reformu církve. Některé údajné Husovy názory (například ty, že udělení svátosti knězem ve smrtelném hříchu je neplatné nebo že církev je tvořena výhradně předurčenými ke spáse) jsou katolickou církví hodnoceny jako teologicky vadné nebo přinejmenším kontroverzní.

Zdroj: *Wikipedie*

Karel Čapek

Případy pana Janíka

Dobrá," pravil zavalitý muž tiskna mu mohutně ruku. "Nepochybujte o sobě. Na shledanou." * Ani neuplynul týden, když se pan Janík znovu ohlásil. "Tak už jsem tady," hlaholil se zářící tváří. "Rozhodnut?" pravil zavalitý pán. "Zaplatpánbůh," oddechl si pan Janík. "Já vám jdu totiž říci, že to nejde a že se k tomu nehodím." "Jděte! A pročpak ne?" "Považte si," triumfoval pan Janík, "pět let mě okrádal můj prokurista, a já jsem na to nepřišel! Já idiot! Nu tak, řekněte sám pane, jaký bych já byl detektiv? Chválabohu! Pět let sedím s takovým taškářem, a nevím o ničem! Tak vidíte, že k ničemu nejsem! A já už měl takový strach! Ježíšmarjá, to jsem rád, že z toho nic nebude! Tak, a teď jsem z toho venku, že? Děkuju mnohokrát!"

PÁD RODU VOTICKÝCH

Jednoho dne přišel do kanceláře policejního úředníka dr. Mejzlíka takový pomenší člověk se zlatými brejlemi a ustaranou tváří. "Archivář Divíšek," zamumlal. "Pane doktore, já k vám jdu na poradu... jako k vynikajícímu kriminalistovi; mně totiž řekli, že vy račte být... jaksi... zvláště pokud jde o složitější případy – Totiž to je neobyčejně záhadný případ," prohlásil důtklivě. "Jenom řekněte, oč jde," pravil dr. Mejzlík, bera do ruky tužku a poznámkový blok. "Mělo by se vyšetřit," vyhrkl archivář Divíšek, "kdo zavraždil toho pana Petra Berkovce, jak zemřel jeho bratr Jindřich a co se stalo s jeho chotí Kateřinou." "Berkovec Petr," vzpomínal dr. Mejzlík, "pokud vím, nemáme tady o jeho smrti

žádné hlášení. Vy chcete podat udání, že?" "Ale ne," řekl pan archivář. "Totiž já se k vám obracím jenom o radu, víte? Muselo se stát něco strašného." "Kdy to bylo?" pomáhal mu dr. Mejzlík. "Prosím, nejdřív datum." "Nu přece roku čtrnáct set šedesát pět," pravil pan Divíšek, káravě pohlížeje přes brýle na policejního úředníka. "To byste měl vědět, pane: za pozeňnané vlády krále Jiříka z Poděbrad." "Aha," řekl dr. Mejzlík a odhodil blok a tužku. "Tak, milý pane," mluvil s nápadnou přívětivostí, "na tenhle případ je spíš doktor Knobloch." Abyste věděli, to je policejní lékař. "Já vám ho zavolám, ano?" Pan archivář se zasmušil. "To je škoda," řekl, "mně tak doporučovali vás. Víte, já právě chystám historické dílo o vládě Jiříka z Poděbrad, a přitom jsem klopýtl, ano, klopýtl o takovou věc, se kterou si nevím rady." Neškodný, rozhodl se dr. Mejzlík. "Milý pane," řekl honem, "já se obávám, že vám nebudu mnoho platen. Abych se vám přiznal, v dějinách jsem příliš slabý." "To je chyba," mínil přísně pan Divíšek. "Dějiny byste měl znát. Ale i když, pane, vám příslušný historický materiál není znám z první ruky, já vám uvedu všechny zjištěné okolnosti; bohužel je jich málo. V první řadě je tu ten dopis pana Ladislava Pcháče z Olešné panu Janu Boršovskému z Čerčan. Ten dopis je vám ovšem znám." "Prosím není," přiznával se dr. Mejzlík se zkroutěním špatného žáka. "Ale člověče," vybuchl pan Divíšek pohoršen, "ten dopis přece publikoval už před sedmnácti lety historik Šebek ve svých Regestech, aspoň to byste mohl vědět! Jenže," dodával narovnáva se brýle, "ani Šebek, ani Pekař, ani

Novotný, ani nikdo jiný nevěnoval tomu dopisu patřičné pozornosti. A právě ten dopis, který byste ovšem měl znát, mne uvedl na stopu toho případu." "Aha," řekl dr. Mejzlík. "Tak dál." "Nejdřív ten dopis," pravil pan archivář. "Já tu jeho text bohužel nemám, ale jenom jedna jeho zmínka se týká našeho případu; on tam totiž pan Ladislav Pcháč píše panu Boršovskému, že jeho, totiž pana Jana strýc, pan Ješek Skalický ze Skalice, toho léta Páně 1465 není čekán na dvoře v Praze, jelikož Jeho Milost královská vlastní rukou panu Ješkovi, po těch neblahých skutcích na Votici Velenové, jak praví korespondent, uložila na dvůr královský nadále nechoditi a prchlivosti své Pánu Bohu želeťi a spravedlivosti boží čekati. Tedy rozumíte," vykládal pan archivář, "my bychom řekli, že Jeho Milost král pana Ješka konfinoval na jeho zboží a statcích. Pane, není vám něco nápadné?" "Zatím ještě ne," řekl dr. Mejzlík, kresle přitom na papíře podivuhodnou spirálu. "Aha," zvolal pan Divíšek vítězně. "Vidíte, Šebek si toho také nevšiml. Tedy velmi nápadná, pane, je ta okolnost, že Jeho Milost král nevolá pana Ješka – ať už pro jakékoliv neblahé skutky – na řádný světský soud, nýbrž doporučuje ho boží spravedlnosti. Jeho Milost tím dává zřejmě najevo," děl pan archivář s patrnou úctou, "že ty neblahé skutky jsou takového rázu, že je sám panovník vyjímá ze světské spravedlnosti. Kdybyste Jeho Milost znal, pane, viděl byste, že to je naprosto nevšední případ; král Jiří blahé paměti tuze držel na řádné a přísné konání spravedlnosti." "Snad se pana Ješka bál.